

Isus – „voda živa“

Susret Isusa i žene samarijanke kod Jakovljevog zdenca (Iv 4) upućuje nas na temeljno pitanje vjerničkog života. Tko ili što je „voda“ kojom se krijepim, iz koje crpim izvor snage? Prvo se kratko podsjetimo što se to dogodilo toga dana. „*Isus je umoran od puta sjedio na zdencu*“ (Iv 4,6). Tako kaže Evanđelje. Prvo što možemo primijetiti jest činjenica Isusova umora. Isus je pravi Bog, ali i pravi čovjek. Ne zaboravimo to. Ponekad kažemo Isusu: „Ma ti me nećeš razumjeti. Kako ćeš ti znati što ja prolazim ovdje dolje. Lako je tebi govoriti...“ Ništa od svega ovoga nije točno. Ako nas tko razumije, to je Isus. Iz dva razloga. Kao čovjek koji je prošao sve ljudsko, pa i napast ne podliježući joj, razumije sve ljudsko. Od umora i nerazumijevanja do radosti koju osjećamo kada pobijedi naš omiljeni klub. Isus je umoran i žedan molio ženu samarijanku da mu pruži vode.

„*Daj mi piti*“

(Iv 4,7). Tom je gestom želio njoj ali i svakome od nas reći: „Ja isto žedam kao i ti“. Isus nije nama nedohvatljiv, već želi biti baš tamo gdje smo mi. No, treba naglasiti, da uz to ljudsko razumijevanje i poznavanje stvari, Isus budući da je pravi Bog zna savršeno dobro naše želje, htijenja i planove. Kao takav on počinje dijalog sa samarijankom i kao takav, pravi Bog i pravi čovjek, želi stupiti u kontakt sa svakim čovjekom.

Ipak iza Isusovog umornog vapaja „Daj mi piti“ skriva se mnogo dublja poruka. Biblijski tekst ima više značenja, naravno nikad međusobno protuslovna. To je poput slojeva zemlje kojih ima mnogo, a svaki je važan. Prvo značenje Isusovog upita ženi je ono doslovno. Isus je doista bio žedan. To je prvi sloj biblijskog teksta. No, postoji i onaj dublji. Pogledajmo što nam Sveti Otac Benedikt XVI kaže o tom dubljem sloju odnosno značenju Gospodinovog vapaja „Daj mi piti“: „Isus, kao što kaže Augustin, „žedao je za tom ženom“, kao što žeda za vjerom svih nas. Bog Otac ga je poslao utažiti našu žeđ za vječnim životom dajući nam svoju ljubav, ali da bi nam dao taj dar Isus traži našu vjeru. Svemoćna Ljubav uvijek poštuje čovjekovu slobodu; kuca na njegovo srce i strpljivo čeka njegov odgovor“. Isusu je potrebna naša vjera baš kao što je čovjeku potrebna voda. Bog se u svojoj providnosti vezao za našu slobodu koju nam je darovao. On je sebe učinio potrebnim čovjekovog slobodnog i osobnog pristanka. Vjera je ta voda za kojom Isus žeda. Isus je kod Jakovljevog zdenca žedao za vjerom te žene. A što znači vjerovati nego predati se, odnosno usmjeriti svoj život prema Onome komu se vjeruje. Isus žeda za nama. To je dobro znala bl. Majka Terezija iz Kalkute koja je od tog Kristovog vapaja učinila svoj životni program.

Pitajmo se nakratko zašto Isus žeda za nama? Sukladno logici koja proizlazi iz principa različitih značenja biblijskog teksta moramo dati odgovor na onaj dublji ili duhovni smisao „daj mi piti“. Isus žeda za nama iz ljubavi koja gori u njegovom Presvetom Srcu. Iz ljubavi koja je svijesna da

čovjeku nije za život dovoljna samo voda ili vino, roštilj i dobro društvo. *"Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada"* (Iv 4, 13-14). Bog nam u svome Sinu želi dati „vodu“ od koje se ne žeđa. Želi nam jednostavno dati mir i spokoj. Sigurno nam je netko rekao: „Daj umiri dušu“ ili „Daj se smiri malo“. Isus nas želi definitivno umiriti i učiniti sretnima i zadovoljnim. Živjeti u vjeri, s Isusom u srcu, znači biti sretan odnosno uživati plodove Duha Svetoga; ljubav, radost, mir, strpljivost, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, krotkost, vjernost, blagost, suzdržljivost, čistoću. „Samo ta voda može utažiti našu žeđ za dobrom, istinom i ljepotom! Samo ta voda, koju nam je dao Sin, može natopiti pustinje nemirne i nezadovoljne duše, "dok ne pronađe spokoj u Bogu", prema glasovitim riječima svetog Augustina“ (Benedikt XVI). Isus traži od nas, da bi nam dao. Traži tako malo da bi nam dao sve, samoga sebe. Samarijanka je postepeno shvaćala da je taj čovjek jedinstven i na kraju u njemu prepoznala Mesiju. I nas Evanđelje poziva da prepoznamo u Isusu svoga Mesiju, svoga Spasitelja, Izbavitelja iz naših svakodnevnih provalija. Da bi smo se mogli uhvatiti za Isusa u svim svojim situacijama, moramo prvo vjerovati da nam on može pomoći. Zato Isus „žeđa“ za našom vjerom, tim svetim i blagoslovljenim darom.

Vratimo se na početak razmišljanja i upitajmo se: Da li ja stvarno pijem vodu milosti Božje? Hranim li svoju dušu Božjom Riječju i svetim sakramentima? Dopuštam li da ta živa voda milosti Božje protječe pored mene? O tome ovisi mnogo toga. Zapravo, o tome ovisi sve.

Vič. Borna Puškarić
27.03.2011.